

РЕШЕНИЕ

№ 1297

гр. София, 01.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 14.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3155** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, вр. Закона за данък върху добавената стойност.

Образувано е по жалба от адвокат - пълномощник на управителя на [фирма], против потвърдената (изменена) с Решение № 2181А/23.12.2019 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. ЧАСТ от РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22002218007568-091-001/27.08.2019 г., издаден от органи по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С..

Пред Съда упълномощеният адвокат: поддържа жалбата и ангажира заключение на съдебно-техническа експертиза, заедно с предоставените на вещото лице счетоводни документи, приложени към делото в син класьор; претендира разноски за водене на делото – държавната такса и депозита за вещото лице; представил е допълнително и писмена защита.

Ответникът, чрез процесуален представител - юрисконсулт оспорва жалбата, поддържайки изложените в Решение № 2181А/23.12.2019 г. мотиви. Желает юрисконсултско възнаграждение.

Процесната ревизия е втора за процесните периоди и вид задължения (ДДС, за данъчни периоди 01.10.2015 г. – 31.01.2017 г.), след като РА № Р-22220317008915-091-001/02.08.2018 г. за предходната ревизия бил обявен за нищожен, с Решение №1840/27.11.2018 г. на директора на дирекция „ОДОП“ - С.. Възложена е с редовна и валидна заповед (л. 42 от делото). Въз основа на съставен РД

№ Р-22002218007568-092-001/10.07.2019 г., (л. 45) е издаден процесният РА № Р-22002218007568-091-001/27.08.2019 г., (л. 88), с който са определени в тежест на дружеството задължения за ДДС, в общ размер на 284 976, 91 лева и са начислени лихви за забава – 74 454, 39 лева. Решаващия административен орган, с Решение № 2181А/23.12.2019 г. е: отменил акта в оспорената част, относно резултатите по ЗДДС, за данъчни периоди м.м. 05, 07, 08.2016 г., ведно със съответните лихви за забава, и начислените лихви за забава, за м. 06.2016 г.; изменил е акта, досежно задълженията за допълнително внасяне/възстановяване на ДДС, както следва: за м. 10.2015 г., вместо 16 793,01 лв. е определил дължим данък 5 543,09 лв., ведно със съответните лихви за забава; за м. 02.2016 г., вместо 17 593,47 лв. ДДС за внасяне е определил 5 231,59 лв. ДДС за възстановяване; за м. 09.2016 г., вместо 6 519,43 лв. за внасяне е определил 2 294,43 лв., заедно със съответните лихви за забава; за м. 10.2016 г., вместо 16 526,76 лв. ДДС за внасяне е определил 8 324,26 лв., заедно със съответните лихви за забава; за м. 11.2016 г., вместо 16 510,47 лв. ДДС за внасяне е определил 6 568,33 лв. ДДС за възстановяване; за м. 12.2016 г., вместо 55 082,69 лв. ДДС за внасяне е определил 16 637,48 лв., заедно със съответните лихви за забава; за м. 01.2017 г., вместо 130 139,06 лв. ДДС за внасяне е определил 80 275,54 лв., ведно със съответните лихви за забава.

Съдът приема, че предмет на оспорване в настоящото съдебното производство са частите от ревизионния акт, потвърдени/изменени от ответника, конкретно, относно допълнително определен за довносяне ДДС, в размер на 65 016, 80 лева и съответните лихви, във връзка с отказано право на данъчен кредит, начислен с фактури за доставки, издадени от: [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма], съответно за данъчните периоди: м.м. 09, 10, 12. 2016 г.; м. 01. 2017 г.

През ревизираните периоди дейността на [фирма] е била свързана със строителството на жилищни сгради и строително-монтажни дейности на строителни обекти, и е изграждало сграда, находяща се в [населено място], на [улица], като е извършвало продажби на жилищни имоти от същата. Правото на строеж върху поземления имот, за построяване на сградата е придобито от В. Т. В. с Нотариален акт №1 79/18.03.2014 г., като данъчната оценка на безсрочното право на строеж е 476 603, 90 лв. Прехвърлителят, съгласно нотариалния акт си запазва вещното право на строеж върху следните недвижими имоти: апартамент № 7, със застроена площ от 92,19 кв. м.; апартамент № 8 със застроена площ от 158,99 кв. м. и апартамент №11, със застроена площ от 70,31 кв. м. от жилищната сграда, която [фирма] се задължава да построи със свои средства и за своя сметка на адрес: [населено място], [улица]. Сградата била въведена в експлоатация на 28.11.2016 г., съгласно Удостоверение №1104, издадено от дирекция „Общински строителен контрол“, Столична община.

1. За данъчни периоди м. 09.2016 г. и м. 10.2016 г. от името на [фирма] са издадени на [фирма] две фактури, №№ 1000...09/09.09.2016 г. и 1000...10/10.10.2016 г. (РД, л. 56 от делото), с предмет „по договор“, по които е отказан данъчен кредит, в размер на 10 200 лв. Установено е, че се касае за договор от 01.09.2016 г., с който [фирма] възлага на [фирма] да ръководи, организира, контролира и изпълни със свои средства и подизпълнители СМР на строеж „урегулиран поземлен имот VI-25, кв. 161 по плана на [населено място], [улица].

В ревизионния доклад, възприет изцяло от издателите на РА № Р-22002218007568-091-001/27.08.2019 г. е отразено, че: са анализирани приобщените от предходното производство и представени тогава от жалбоподателя писмени

доказателства, касаещи двете фактури; при две посещения на адреса на управление на [фирма], не е намерен управителят или друго лице, но впоследствие е съобщено, чрез електронен адрес искане за представяне на документи и обяснения- такива не са представени. Направено е заключение, че както от страна на жалбоподателя, така и от „доставчика“ не се доказва реално извършване на доставки. При това е отчетено, че: от [фирма] двете фактури са отразени в дневника за продажби; за м.м. 09, 10.2016 г. не е ползвало назначени с трудови договори лица или такива по т. нар. „граждански договори“; няма регистриран касов апарат; липсват документи за конкретно извършени дейности, за приемането им, за доставяне на материали и пр.; няма данни за извършени плащания; управителят Е. К. е съдружник в [фирма], а адресът на управление на двете дружества е един и същ; процесните СМР са предмет на доставките и по фактури, издадени от [фирма] и [фирма], т.е. – касае се за възлагане на еднотипни услуги, извършвани и фактурирани от три различни дружества.

Вещото лице, чието експертно заключение бе прието по делото, без оспорване от страните сочи, че: при проверка на адреса, посочен в ТР не е открило представител на [фирма], за да провери за наличие на относими счетоводни документи; [фирма] е осчетоводило двете фактури, като задължение към доставчика, по дебитата на с/ки: 602/6 „Разходи за външни услуги (дан. основа), 602/9 „Разходи за външни услуги“ (данъчната основа); представен е вече известния и цитиран по - горе договор; не е установено разплащане по фактурите - не са предоставени платежни документи (фискални касови бонове, банкови извлечения от разплащателна сметка на дружеството-жалбоподател).

Горните констатации дават основание на Съда да приеме за правилни и законосъобразни изводите на издателите на ревизионния акт, че не се установява реално изпълнение на документираните с фактури №№ 1000...09/09.09.2016 г. и 1000...10/10.10.2016 г. доставки на услуги, свързани с договора от 01.09.2016 г., с който на [фирма] е възложено да ръководи, организира, контролира и изпълни със свои средства и подизпълнители СМР на строеж „урегулиран поземлен имот VI-25, кв. 161 по плана на [населено място], [улица]. Предметът на договора предполага: „изпълнителят“ да е разполагал с физически и материални ресурси; да са съставени съответни протоколи за предаване/приемане на извършени дейности; да са налични писмени доказателства за закупени от изпълнителя стоки и материали, предвид уговореното с договора, че възложената работа следва да извърши „със свои средства“; да е осигурен достъп до счетоводството на изпълнителя, за да бъде установено, дали е закупувал материали, осчетоводяването на които да е във връзка с предмета на договора. Доказателства в този смисъл не са налични. Заключение на ССч.Е експертиза не преодолява дефицита на такива доказателства, а само удостоверява правилността на констатациите, изложени в РД.

2. За данъчни периоди м. 12.2016 г. и м. 01.2017 г. е отказано приспадане на ДДС, в размер на общо 28 166,80 лв. по пет фактури (РД, л. 74 от делото), издадени от името на [фирма], с предмет „по договор“ и „реклама“.

Представени са от жалбоподателя: а) оферта-предложение от „МЕДИЯ МИКС“, към [фирма], с дата 28.04.2016 г., за публикуване на рекламни материали в сп. „АЗ ТЪРСЯ“ и изготвяне на рекламни материали, в т.ч.: диплянки; календари; флаери; стикери; договор за извършване на рекламни услуги, от 03.05.2016 г. между двете дружества, с предмет, изпълнителят да рекламира дейността на [фирма], като организира и изработи: печатна реклама, аудио и видеоклипове; лепенки, диплянки,

флаери, плакати и сувенири с логото на Възложителя; рекламни пана, карета и композиции; публикуване на рекламни материали в печатни издания; публикуване на web-реклама, както и всякакви други, допълнително договорени и разрешени от българското законодателство видове реклама; б) протокол за възлагане, № 1/25.05.2016 г. за „публикуване на рекламни материали в списание „АЗ ТЪРСЯ“, съгласно договор от 03.05.2016 г.; протокол за възлагане № 2/19.11.2016 г. за предпечат и печат на коледно-новогодишни рекламни материали - флаери - 300 000 x 0,03 лв., календари - 1000 x 10,834 лв. и диплянки А4 - 20 000 x 0,050 лв.; анекс от 27.12.2016 г., към договора от 03.05.2016 г., с който двете страни се споразумяват да бъде прекратен договорът, без да се дължат неустойки; на 05.01.2017 г. е сключен между същите дружества нов договор, идентичен с прекратения.

Счетоводство на дружеството не е намерено на декларирания адрес, респ. – не са представени от „Медия микс“ документи и обяснения. Опитът на вещото лице по съдебносчетоводната експертиза да провери счетоводни документи, също е бил неуспешен. Отчетено е от ревизиращите, че спорните фактури са съответно осчетоводени от [фирма] и са включени в дневниците за продажби, респективно в СД за ДДС на „доставчика“, за съответните данъчни периоди, но е прието, че фактурите са издадени формално и е на лице „относителна симулация“, понеже [фирма] не е извършило доставки. Този извод е обоснован и с фактите (потвърдени и от вещото лице), че: за процесния период в дружеството не е имало назначени на трудов договор лица; не е подавана и справка по чл. 73 ЗДДФЛ за 2016 г., за изплатени възнаграждения по извънтрудови правоотношения на физически лица; няма данни за материалната обезпеченост и за публикувани ГФО в ТР. Вещото лице е констатирало плащане по фактурите, по банков път, съответно - налични платежни документи (банкови извлечения от разплащателна сметка на [фирма] в У. Б. АД). От страна на ревизираното дружество не са представени.

Съдът намира, че изводите на ревизиращите органи са подкрепени с наличните доказателства. Представените протоколи за възлагане не са достатъчни да обосноват извод, че [фирма] е извършило със свои средства описаните услуги. Публикуването на рекламни материали в списание „АЗ ТЪРСЯ“, за предпечат и печат на коледно-новогодишни рекламни материали - флаери, календари и диплянки може да бъде доказано, най-малко с представянето им (списание, календар и пр.). Освен това, следваше да са налични писмени документи, че [фирма] със свои средства или след възлагане е извършило поредица от логически проследими действия за: изготвяне текст на рекламни материали, предпечатна подготовка и отпечатване (къде?), разпространение. Такива данни липсват.

3. От името на [фирма] (РД, 68 от делото) са издадени на [фирма] три данъчни фактури, с предмет „по договор“.

По време на ревизионното производство са направени няколко неуспешни опита за проверка в счетоводство на дружеството, респ. – за изискване на документи и писмени обяснения. Вещото лице също не е установило контакт с представляващ [фирма]. Представени са от жалбоподателя по време на предходното ревизионно производство доказателства, които са присъединени към процесната ревизионна преписка, както следва: договор за изработка, от 14.11.2016 г., с който [фирма] възлага на [фирма] да проектира и изработи луксозно изпълнение на санитарни възли - бани, тоалетни и мокро помещение, находящи се в жилищна сграда на [улица]; оферта и съдържание на „Интериорен проект на апартаменти, на [улица];

анекс № 1/06.01.2017 г. към договора за изработка от 14.11.2016 г.; приемо-предавателен протокол от 06.01.2017 г., за приемане на луксозно изпълнение на санитарни възли-бани, тоалетни и мокро помещение, находящи се в жилищна сграда на [улица]; приемо-предавателен протокол от 11.01.2017 г., за приемане на луксозно изпълнение на санитарни възли - бани, тоалетни и мокро помещение; анекс № 3/ 20.01.2017 г., към договор за изработка от 14.11.2016 г.; приемо-предавателен протокол от 20.01.2017 г. за приемане на луксозно изпълнение на санитарни възли-бани, тоалетни и мокро помещение, анекс № 4/23.01.2017 г. към договора за изработка от 14.11.2016 г.; приемо-предавателен протокол от 23.01.2017 г. за приемане на луксозно изпълнение на санитарни възли - бани, тоалетни и мокро помещение.

За да дискредитират доказателствената им стойност за целите на доказване реалност на доставките, ревизиращите органи са обърнали внимание на следните факти: във фактурите предметът е описан само като „по договор“, а офертите също не съдържат конкретна информация, позволяваща да бъдат разграничени отделните дейности, по отношение: конкретен обект и площта му, вид на използвани строителни материали. Последното се отнася и за приемо-предавателните протоколи, в който няма информация, за кой конкретен обект (апартамент) се отнасят, като е вписано само, че „В. приема обекта без каквито и да е забележки и не констатира никакви недостатъци“. Проверката в информационната система на НАП установила, че за процесния период дружеството не е ползвало назначени на трудови договори лица или такива по извънтрудови правоотношения; няма данни за регистриран ЕКАФП; липсва публикуван ГФО в ТР и подадена ГДД, по чл.92 ЗКПО, за 2017 г. Отчетено е (потвърждава го и вещото лице), че: фактурите са съответно осчетоводени от [фирма] по с/ки 411 „Клиенти“; 412 „Клиенти по аванси“; 705 „Приходи от продажби на апартаменти“; 4532 „ДДС продажби“; включени са от [фирма] в дневниците за продажби и в СД за ДДС за съответните данъчни периоди. Вещото лице обаче сочи, че „на база предоставените и събрани по делото документи (вкл. допълнително предоставените на вещото лице – син класьор), съдебно-счетоводната експертиза не може да обвърже процесните доставки от анализирания по-горе доставчици, с последващи такива, извършени от [фирма]“. Опитът на вещото лице да намери счетоводство на „доставчика“ също е бил неуспешен.

Съдът намира, че изводите на ревизиращите органи са подкрепени с наличните доказателства, потвърдени и от вещото лице. Неиндивидуализирането на конкретните обекти лишава от доказателствена стойност приемо-предавателните протоколи. От друга страна, неконкретизирани са и дейностите, съдържащи се в определението „проектиране и изработване луксозно изпълнение на санитарни възли - бани, тоалетни и мокро помещение, находящи се в жилищна сграда на [улица]“, какъвто е предметът на договора. От жалбоподателя не са представени доказателства, вкл. досежно осчетоводяването, че евентуално извършените от [фирма] доставки се отнасят за жилищната сграда на [улица].

4. От името на [фирма] са три от процесните фактури (РД, л. 71 от делото), с предмет „СМР по договор“. По време на ревизията дружеството не е било намерено, за да бъде извършена проверка в счетоводството му. Вещото лице също е направило несполучлив опит за това.

Ревизиращите са взели предвид и са анализирали представени от [фирма] по време на предходното производство: договор за СМР, от 01.12.2016 г. с Възложител [фирма], за възлагане на [фирма] „извършване на СМР - довършителни работи, РЗП

1777 кв.м., в жилищна сграда с местонахождение - [населено място], УПИ VI-25 „Зона Б-4“, район „В.“, [улица]“; протокол, обр. 19 от 06.01.2017 г., за извършени СМР: „монтаж на входни врати на апартаменти 18 бр. х 227,77 лв.; монтаж на врати на стълбище 12 бр. х 150 лв.; направа на парапет на общите части 40лм х 40 лв.“; протокол, обр. 19 от 12.01.2017 г. за извършени СМР: „хидроизолация - балкони 100 кв.м. х 10 лв.; полагане на стъпала от гранит 120 кв.м. х 37 лв.; промяна на наклони /балкони/ с плочки 25,60кв.м. х 100 лв.“; протокол, обр. 19 от 23.01.2017 г. за извършени СМР: „направа на балконски парапет 90 лм. х 90 лв.; полагане на гранитогрес на балкони 90 кв.м. х 40 лв.; почистване на балкони 35 кв.м. х 10 лв.“. Въпреки тези документи, с РА е обоснован извод за това, че [фирма] не е извършило фактурираните доставки на услуги „СМР“, макар да е отчетено (потвърдено и от вещото лице) осчетоводяването им при издателя и при получателя, както и обстоятелството, че дружеството е ползвало назначени по трудови договори четирима работници. Съдът споделя този извод, предвид следните факти, неопровергани от страна на оспорващото дружество.

Според предмета на договора за СМР, от 01.12.2016 г., ограничаващ се до абстрактно формулирани *„видове ремонтни услуги/СМР“*, услугите следва да бъдат извършени от изпълнителя *„своя работна сила, нови материали, съоръжения, собствени средства за работа (инструменти, механизация и други подобни)“*. По делото не са налични доказателства, че: [фирма], освен с четирима общи работници е разполагало и с *„нови материали, съоръжения, собствени средства за работа (инструменти, механизация и други подобни)“*, вкл. да е направило разходи (надлежно осчетоводени) за строителни и други материали (средства), използвани в неконкретизирани по вид СМР. Липсва приложение към договора, описващо видовете СМР, срокове за изпълнение и пр. Дружеството-жалбоподател от своя страна не твърди и не доказва да е закупувало строителни материали и да е предоставяло техника на „изпълнителя“. В дневниците си за покупки [фирма] е отразило само фактури с издател ДМ груп 10“ Е. и предмет „плащане по договор“, с оглед на което не може да се счете, че е закупувало строителни материали и/или строителна техника, необходима за изпълнението по договора с [фирма]. Няма писмени данни, наетите по трудови договори общи работници да са работили именно на обект „жилищна сграда на [улица]“. Представените приемо-предавателни протоколи са с дати от 2017 г. и не са подписани, което означава, че нямат доказателствена стойност. По-голямата част от жилищните имоти в сградата обаче, са били продадени през 2016 г. Към процесните фактури са приложени фискални бонове за извършени плащания по тях, но ревизиращите установили, че през процесния период [фирма] не е притежавало касов апарат с посочения в касовите бонове номер.

5. Три от процесните фактури са издадени от името на [фирма] (РД, л. 76 от делото), с описан предмет „СМР“. Достъп до счетоводство на дружеството не е осъществен, вкл. от вещото лице, както и не са представени документи, касаещи спорните фактури. Отчетено е, че: в дневника за продажби трите фактури са отразени; за 2017 г. не е декларирало приходи от дейност и не е

наемало работници; в дневниците за покупки е отразило само фактури с издател [фирма], за покупка на лавандулово масло и извършени СМР, но с РА от 05.12.2018 г. е установено, че не са на лице реални доставки по тези фактури, следователно не може да се приеме, че за изпълнение на СМР, в полза на [фирма] евентуално е ползвало услугите на [фирма].

Съдът споделя извода на издателите на ревизионния акт, че фактурираните доставки на СМР не са извършени от [фирма]. Този извод се основава на неоспорените данни и констатации, съдържащи се в представени от жалбоподателя по време на предходното ревизионно производство документи, както следва: договор за СМР, от 14.11.2016 г. с предмет: извършване от [фирма] на СМР - довършителни работи, РЗП 1777 кв.м., в жилищна сграда с местонахождение - [населено място], УПИ VI-25 „Зона Б-4“, [улица], зададени от Възложителя, като изпълнителят, како и по договора със [фирма] следва да извърши *„своя работна сила, нови материали, съоръжения, собствени средства за работа (инструменти, механизация и други подобни)“*; протокол, обр. 19 от 19.01.2017 г., за извършени СМР: изработка и монтаж на покривна конструкция 250 кв.м. x 100 лв.; полагане на външна мазилка 500 кв.м. x 30 лв.; протокол, обр. 19 от 12.01.2017 г. за извършени СМР: полагане на вътрешна мазилка 4400 кв.м. x 9,10 лв. Протоколите, обр. 19 са без подписи на страните, следователно нямат доказателствена стойност. По делото не са налични доказателства, че: [фирма] е разполагало с работници и с *„нови материали, съоръжения, собствени средства за работа (инструменти, механизация и други подобни)“*, вкл. да е направило разходи (надлежно осчетоводени) за строителни и други материали (средства), за да е било възможно да извърши описаните в протоколите, обр. 19 СМР. Липсва приложение към договора, описващо видовете СМР, срокове за изпълнение и пр. Дружеството-жалбоподател от своя страна не твърди и не доказва да е закупувало строителни материали и да е предоставяло техника на „изпълнителя“.

Като съобразява изложените по отношение на процесните „доставчици“ констатации, вкл. тези на ответника, както и доказателствата, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема по същество следното.

Процесуалните действия, извършени в ревизионното производство, описани подробно в РД и интерпретирани в известна степен в решението на ответника, дават основание на Съда да приеме, че органите по приходите са изследвали обективно и всестранно всички, релевантни за спорните доставки обстоятелства. Липсата на преки доказателства и наличието на съответните косвени е мотивирало ревизиращите органи да обобщят, че ТИ.И.ЕСЕТС” Е. е упражнило право да иска приспадане на ДК по фактури, които не отразяват реални доставки. Съдът споделя изцяло този извод.

Жалбата е допустима, тъй като са изпълнени изискванията на ал. 1, ал. 2, чл. 156 ДОПК. Валидно е Решение № 2181А/23.12.2019 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика“ – С..

По същество жалбата е неоснователна. Обосновани и подкрепени с доказателства са заключенията на издателите на процесния РА за това, че дружествата, обозначени в процесните фактури като доставчици на [фирма] не са извършили в действителност абстрактно формулираните услуги, понеже не са разполагали с практически възможности за това.

Тежестта да установи и докаже в настоящото съдебно производство обратното, е на оспорващото дружество, идентифицирало се като получател на стоките. Заключение на съдебно-счетоводната експертиза, изготвено по инициатива на адвоката – пълномощник и по зададени от него въпроси, не способства за опровергаване констатациите на ревизиращите органи, а напротив – подкрепя ги. Заключение не бе оспорено от жалбоподателя и Съдът го кредитира безрезервно. Според вещото лице, *„процесните фактури са отразени в счетоводството на жалбоподателя; при доставчиците, поради липса на достъп до счетоводствата им не е възможно да бъде анализирано отразяването на спорните фактури, а така също и дали има осчетоводени разходи за изпълнението на процесните услуги от изпълнителите им; видно от извършените справки, доставчиците не притежават кадрова и техническа обезпеченост (с изключение на [фирма] - 4 лица на длъжност „общ работник“; предвид предмета на спорните доставки, може да се заключи, че са свързани с упражняваната икономическа дейност на жалбоподателя през ревизиращия период; на база обаче на предоставените и събрани по делото документи, съдебно-счетоводната експертиза не може да обвърже процесните доставки от анализирания по-горе доставчици, с последващи такива, извършени от [фирма]“.*

Съдът, предвид изложените по – горе мотиви по същество не споделя твърденията, изложени в жалбата, че отказът да бъде уважено правото на приспадане на ДК се основава единствено на косвени доказателства, както и че счетоводното отразяване на фактурите, и извършени по тях плащания са достатъчни условия.

Отказът да бъде признато за законосъобразно правото на приспадане на ДДС, начислен с фактури за доставки, издадени от: [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма] и [фирма], съответно за данъчните периоди: м.м. 09, 10, 12. 2016 г.; м. 01. 2017 г. е законосъобразен и обоснован.

Характерът на ДДС и изискванията за възникване правото на приспадането му налагат да бъде установено по несъмнен начин, че именно издателят на данъчната фактура е субектът, който е притежавал съответната стока (ресурси), за да може да осъществи сделката, респ. – да извърши конкретната услуга. За процесните случаи жалбоподателят не опроверга изложените по – горе, за всеки един от издателите на фактурите констатации.

В контекста на решенията на СЕС, във връзка с тълкуване на разпоредби от директивата за ДДС, предвид подробно анализирания документи ревизиращите органи надлежно са установили обективните обстоятелства, даващи основание за заключението, че дружеството – жалбоподател е

упражнило правото на данъчен кредит по фактури, документиращи сделки, които не са извършени от търговците, посочени като издатели на тези фактури, понеже за тях се установява, че не са разполагали с практическа възможност за това. Предметът на дефинираните доставки, за които стана дума по – горе задължително предполага наличието на ясно проследима логическа връзка между дейността на тези търговци, респ. – възможността да са притежавали практически възможности (работна сила, технически средства, строителни материали). Включването на фактурите в дневниците за поупки и наличието на фискални бонове (някои - с изцяло компрометирана доказателствена стойност) не доказват по безспорен начин, че съответните дружества са имали нужните ресурси. По аргумент от решението по дело № С-18/2013 г. ([фирма]) Директивата за ДДС не допуска данъчнозадължено лице да извърши приспадане на данъка върху добавената стойност, начислен в издадените от доставчик фактури, когато се установява, че не е извършена доставка, тъй като „доставчикът“ не е разполагал с необходимите персонал, материали и активи, разходите за тяхната услуга не са били оправдани в счетоводната му документация или се е оказало, че някои документи не са били подписани от посочените в тях като доставчици лица, стига да са изпълнени следните две условия — посочените обстоятелства да сочат за наличието на измама и въз основа на обективните данни, представени от органите по приходите, да се установява, че данъчнозадълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че сделката, с която обосновава правото на приспадане, е част от тази измама. По време на процесната ревизия са установени обективни факти, които подкрепят изводите на издателите на ревизионния акт и на ответника. След като правото на приспадане на ДДС е упражнено неправомерно, законосъобразно с обжалваната част от РА № Р-22002218007568-091-001/27.08.2019 г. е постановен отказ да бъде възстановен отразеният ДДС в процесните фактури от: [фирма]; [фирма]; [фирма]; [фирма] и [фирма], съответно за данъчните периоди: м.м. 09, 10, 12. 2016 г.; м. 01. 2017 г., в общ размер на 65 016, 80 лева.

В заключение – в оспорената част Ревизионен акт № Р-22002218007568-091-001/27.08.2019 г. е материално законосъобразна и обоснована, от гледна точка на установените със ЗДДС специални изисквания за упражняване на правото на данъчен кредит и предвид регламентираните с ДОПК процесуални правила, за всестранно и пълно изясняване на всички факти и обстоятелства. Актът е издаден от компетентни, надлежно оправомощени органи по приходите. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Дружеството – жалбоподател, предвид текста на чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения следва да бъде осъдено да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С. юрисконсултско възнаграждение, в размер на 2 180 лева.

Водим от горните съображения и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, Административен съд София - град, 14 - ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от адвокат - пълномощник на управителя на [фирма], против потвърдената (изменена) с Решение № 2181А/23.12.2019 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. ЧАСТ от РЕВИЗИОНЕН АКТ № Р-22002218007568-091-001/27.08.2019 г., издаден от органи по приходите, при Териториална дирекция на НАП – С., както следва: отказано право на приспадане на данъчен кредит, в общ размер на 65 016, 80 лева, заедно със съответните лихви.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК:[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно – осигурителна практика” – С., при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение, в размер на 2 180 лв. (две хиляди, сто и осемдесет лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: